

Tid, da vi havde Ledelsen, havde faaet saa store Byrder paalagt, at man ikke kunde paalægge dem ny Byrder. Ganske i Parentes skal jeg bemærke, at det lidt efter lidt vil vise sig, at de Byrder, som disse Love have paalagt Kommunerne, ikke ere saa store, som man havde tænkt sig. Det er allerede oplyst, at Alderdomsforsørgelsesloven ikke alene ikke har paalagt Kommunerne en ny Byrde, men at den endog-saa har skaffet Landkommunerne en Lettelse af saadant noget som 300,000 Kr. om Aaret. Det skal jeg, som sagt, kun nævne ganske i Parentes. Det ærede Medlem sluttede altsaa, at man hverken kan gaa den ene eller den anden af disse Veje, men at der nu ikke er noget andet Hjælpemiddel end at henvende sig til Statskassen og forlange, at Statskassen sørger for Resten af de tilskadekomne Arbejdere, dem, der ikke ere inddragne under den bestaaende Lovgivning. Denne Henvisning til Statskassen er naturligvis i og for sig ogsaa en Udvej for at komme til Side med et Forslag; thi hvis det ærede Medlem tror, og hvis ærede Medlemmer her i Salen tro, at det vil være den letteste Vej at naa fremad til Maalet, vil jeg dog derved sætte et stort Spørgsmaalstegn. Vi vide nemlig meget godt, at den Tid er i Færd med at svinde, da der var en stærk Tilbøjelighed til at gaa den social-reformatriske Vej og dertil særlig at lægge Beslag paa Statskassens Midler, og kunne ikke nægte for os selv, at der i denne Henseende er en vis reaktionær Strømning fremme, som lidt efter lidt sætter forskellige mindre smagelige Frugter. At det nu skulde anses for at være en lettere Vej at komme fremad, at faa Statskassen til at bære Byrden, derved vil jeg sætte et Spørgsmaalstegn. Jeg tvivler, som sagt, noget derom, og dertor er det for mig et nyt Vidnesbyrd, ogsaa efter hvad der blev udtalt af det ærede Medlem, om, at vilde man sikre Landarbejderne Forsikring eller Forsørgelse i Tilfælde af Ulykke, skulde man ikke have udelukket dem af den Lov, som nu er gennemført, men ladet Arbejderne staa Last og Brast med hinanden; saa tror jeg, at det vilde have været lettere at naa til et for alle tilfredsstillende Resultat. Naa, det var kun en Bemærkning, foranlediget af den, synes jeg, lidt for tidlige Lovprisning af Loven af 7de Januar 1898, som kom fra det ærede Medlem for Ringkøbing. At han er stærkt stemt for denne Lov, derom har jeg ingen Grund til at tvivle, og jeg kan for saa vidt heller ikke forundre mig over hans

Udtalelser i den Retning. Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, som nu er fremlagt paa Tingets Bord af det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen), skal jeg straks bemærke, at jeg tror, at det ubetinget vilde have været at foretrække, om vi havde haft et Initiativ fra Regeringens Side i denne Sag. Jeg tillod mig under den tidligere Forhandling her i Tinget at rette en indtrængende Opfordring til den høje Regering og den højtærede Indenrigsminister om ikke at lade Aar og Dag gaa til Ende, før denne Sag blev tagen frem. Med al Agtelse for det private Initiativ saa vel som for den Interesse, som det ærede Medlem for Aalborg viser disse Sager, vil han vist være den første til at indrømme mig, at en Sag netop af denne Beskaffenhed i den Grad hviler og maa hvile paa Beregninger, statistiske Oplysninger og Undersøgelser, som ganske vist det ærede Medlem kan anvende al sin Flid paa at faa tilvejebragt, men over for hvis Resultater han ikke kan vente, at dette Ting og Publikum i det hele kunne staa med den Tillid, som er fornøden, naar der skal lovgives om et saadant Angiggende. Jeg tror, at ikke alene den nuværende Indenrigsminister, men ogsaa tidligere Indenrigsministre have begaaet en Fejl ved at lade denne Sag hvile med det for Regeringen lidet tilfredsstillende Resultat, at de Beregninger, som i sin Tid vare opstillede, og hyorpaa Regeringsforslaget af 1888 hvilede, i den Grad ere blevne gjorte til Genstand for Angreb, at de ere blevne fremstillede som Beregninger, der laa fuldstændig ude i det blaa, i Skyerne, vare, man kan næsten sige absurde, uden at der fra de paagældende Parthaveres, ikke at tale om Regeringens Side har lydt et eneste Ord til Værn for disse Beregningers Rigtighed. Det forekommer mig, at det maa være en Regerings og ogsaa en Regeringskommissions Pligt at staa nogenlunde til Ansvar for de Beregninger, paa Grundlag af hvilke Forslag fremlægges for Rigsdagen, og som da ogsaa Rigsdagen for en stor Del har sluttet sig til. Jeg skal straks komme noget tilbage til disse Beregninger, men jeg gør kun denne Bemærkning paa Forhaand, fordi jeg tror, at det ganske vist vilde have været tjenligst for denne Sag, om der havde foreligget saadanne Arbejder fra Regeringens Side, at man kunde bygge derpaa med den Tillid og Autoritet, som er nødvendig, for at man ikke skal være udsat for at fejle væsentlig. Hvad Indholdet af det foreliggende Lovforslag angaar, skal jeg